

Milli məslək uğrunda mübarizədə, Vətən naminə döyüşlərdə qələm sahiblərinin iştirak etməsi onların bir əsgər kimi mənəvi xoşbəxtliyi, daxili zənginliyidir. Bu barədə danışarkən repressiya qurbanı Mikayıl Müşfiq, İkinci Dünya müharibəsində vuruşmuş Məmməd Aranlı, 20 yanvar şəhidi Ülvi Bünyadzadə, Birinci Qarabağ müharibəsində, Ağdamın Sırxavənd kəndi uğrunda döyüşlərdə “Tərılan” adı verdiyi tankında yanıb kül olmuş Nizami Aydın, Xocavəndin Sur kəndində şəhadətə ucalmış rəssam-şair Fuad Əsədov və digərlərini xatırlamamaq mümkün deyil. İkinci Qarabağ müharibəsinin şəhidi Aydın Əliyev də canını Vətənə qurban verən gənc şairlərdən olub.

Aydın Sumqayıtda dünyaya gəlsə də, əsli-kökü ilə bağlı olduğu Tovuz camaatı kimi saza-sözə könül verənlərdən idi. Elə babası Salman kişi də ozan sənətinin mahir bilicisi olub. Aydın aşiq mahnılarını dinləməkdən yorulmaz, ara-sıra şeirlər yazardı. Amma 2020-ci il sentyabrın 27-də Vətən müharibəsi başlandıktan 3 gün sonra o da qələmini süngü ilə əvəz edərək, könüllü cəbhəyə gedib.

Yeri gəlmişkən, Birinci Qarabağ müharibəsində onun əmisi Telman Əliyev və dayısı Saleh Tağıyev şəhid olmuşdular. Atası Nəriman kişinin dediyinə görə, o zaman Aydın 2 yaşı olardı. “Ağlı kəsincə demişdi ki, böyüyüb, onların qisasını alacaq. Şəhid olsa da, həmin istəyinə əməl elədi və ruhu onların ruhuna qovuşdu. Sonuncu dəfə evə zəng edəndə Zəfər yürüşünün Şuşaya çatdığını sevinclə xəbər vermişdi. Demişdi ki, sizi Şuşaya özüm aparacağam. Amma qismət olmadı”.

Şair qəlbli gənc döyüşçü bir aydan çox səngər ömrü yaşayıb. Əzəli-əbədi torpaqlarımızın işğaldan azad olunmasında fəal iştirak edib. Davanın sonuna 3 gün qalmış Şuşa uğrunda döyüşlərdə ağır yaralanıb və Bakıdakı hospitalda, 29 yaşında gözlərini əbədi yumub. Cavan ömrü şeirləri kimi yarımçıq qalıb.

Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin cəsur döyüşçüsü, tuşlayıcı operator Aydın Əliyev ölümündən sonra “Vətən uğrunda”, “İgidliyə görə”, eləcə də Füzuli, Cəbrayıl, Zəngilan, Xocavənd və Şuşanın azad olunmasına görə medalları ilə təltif olunub.

Tərcümeyi-hal ilə maraqlananda gördüm ki, Aydın Əliyevlə mən 34 il fərqlə eyni təhsil ocağında – Sumqayıtın İnşaatçılar qəsəbəsidəki 9 nömrəli məktəbdə 1-ci sinfə getmişik. Açıqı, onun həyat və döyüş yolu ilə maraqlanmağım ilk olaraq bu fakt vasilə oldu. Öyrəndim ki, həmin məktəbin yanında şəhidin xatirə bulağı tikilib. 9 və 12 nömrəli məktəblərin hərəsində bir sinif onun adını daşıyır. Əlbəttə, bunlar onun ailəsi və dostları üçün böyük təsəllidir.

Şairliyini isə sonra həmkarım Aida Eyvazlıdan öyrənib, şeirlərindən birini “XQ”-nin “Zəfər yolçuları” səhifəsində dərc etdirdim. “Ata” adlı həmin şeirdə Aydın yazıb:

Bilməmişəm mən qədrini bəlkə də,

Mən əsgərəm, sən qürurlu atasan.

Elə bir ad qoyacam ki həyatda,

Sən başını daima dik tutasan...

Aydın canı bahasına sözünə əməl etdi. Şeir qəzetimizdə çap olunan gün həyat yoldaşı Ayşə xanım zəng edərək, minnətdarlığını bildirdi.

Ondan Vətənə 2 oğlu – Salman və Nəriman əmanət qalıb, bir də “barıt qoxulu” misraları. Şəhid olacağı sanki ürəyinə damıbmış. Əlyazmalarının içində olan bir şeir parçasında yazıb:

Vəsiyyət edirəm mən ölən zaman,

Gözümü bağlasın mehriban anam...

Ayşə xanımın söylədikləri:

– Aydınla hamımız qürur duyuruq. Çox həssas, saf qəlbli, ailəcanlı, qayğıkeş idi. Uşaqlarını çox sevirdi. Amma daha artıq Vətən sevdalı idi Aydın. Elə Vətən üçün də həyatını qurban verdi... Nə qədər canımda can var, Aydının əmanətlərini göz bəbəyim kimi qoruyacaq, onları atalarının adına layiq övladlar kimi yetişdirəcəyəm.